

Tässä on Tie

Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry

ISSN 1235-3477

Tiedotuslehti 1/2022

s. 4 **Anteeksianto
vapautti**

s. 7 **"En ehdi
jarruttaa"**

s. 8 **Ajavalle
sattuu**

Kannen kuva: PeeTee Juntumaa

WWW.GOSPELRIDERS.FI

PeeTee Juntumaa

Kuningaskunnan paidoissa

Moni motoristi viestittää vaatteillaan, minäkin. Gospel Riders -kerhoon liittyviä paitoja löytyy komerostani koko pino. Yksi suosikkipaidoistani julistaa: "Builder of the kingdom of God". Haluan viestittää sekä ajoliiviläni että collegepuserolani ja t-paidoillani sitä, kuka olen, mitä edustan, ja mitä Jeesus Kristus minulle merkitsee.

Taannoin eräs vastaan-
tulija julisti samaa asiaa

t-paidallaan varsin erikoisesti. "Minä olen Jumalan hullu. Kenen hullu sinä olet?" Viesti oli huvittava, ja varmaan sel-laiseksi tarkoitettukin. Samalla tarkoitus lieene ollut herättää ajatuksia, hämmentää ja jopa ravistella.

Kun Jeesus asteli aikanaan tämän maan kamaralla, hän julisti sanomaa joka askeleellaan. Sanoilla ja sanoilla. Hänet tunnettiin laajasti hämmästyttävää viisautta

Sanat ja teot puhuvat, ja usein vaatetuskin.

ilmentävien opetusten lisäksi parantamis- ja vapauttamispalvelusta. Myös suuria luonnon-ihmeitä ja voimatekoja nähtiin ja koettiin. Jeesuksen "paita" — ku-

vaannollisesti ymmärrettynä — julisti hänen tulevaa kuningaskuntaansa. Kun Jeesus oli lähellä, ihmiset tiesivät, että kaikki on mahdollista.

Toisille taas kaikki oli uhattuna Jeesuksen lähestyessä. Hänellä oli "väärä paita", sanoma ja vaikutus oli joillekin vastenmielinen. Lopulta he ottivat Jeesuksen kiinni, vangitsivat, kuulustelivat ja saivat tekaistujen syytösten nojalla aikaan sen, että hänet tuomittiin kuolemaan. Kuulustelujen aikana Jeesukselle vaihdettiin paita, tai ehkä koko puku. Herodes Antipaan tivatessa vastauksia sotilaat kiskoi-
vat Jeesukselta vaatteet ja pukivat hänet pilkkamistarkoituksessa kuninkaallisuutta symboloivaan purppuranväriseen viittaan. Se oli kuulustelijoiden mielestä huvittavaa, olihan Jeesus myöntänyt olevansa juutalais-
ten kuningas. He pitivät häntä hulluna.

Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen sanoma osoittautui kuitenkin sekä monille aikalaisille että miljoonille myöhemmin eläneille suurimmaksi mahdolliseksi viisaudeksi. Se koituu edelleen elämäksi ja pelastukseksi jokaiselle, joka avaa Jeesukselle sisimpänsä. Hän on tie todelliseen vapauteen ja yltäkylläiseen elämään, joka jatkuu ikuisesti. Jeesuksen teko käynnisti uuden kuningaskunnan rakentumisen maan päälle.

Tämän totuuden perustalle syntyi myös Gospel Riders -moottoripyöräkerho. Haluamme olla osaltamme Jeesuksen kuningaskunnan rakentajia, "Builders of the kingdom of God". Liivimerkit ja t-paidat julistavat taas kaudella 2022 Jeesuksen kuningaskunnan todellisuutta.

Puheenjohtajan terveiset

Mika Saarinen

Koska matka oli hauska niin...

Karin kieppi - kuva: Mika Saarinen

Gospel Riders -tapahtumasta kotiin päin ajellessa oli mukava pureskella tapahtuman antia, tätä ihmeellisen kummallista ystävyyttä sekä yhdessä koettuja ja jaettuja asioita. Tuli taas ker-
ran todettua, että kyllä kannattaa lähteä pidempäänkin matkaan, jotta pääsee tapaamaan kerhokavereita nenäkkäin. Kesäaikaan kyseessä voi olla yhteinen prät-käreissu, ja talviaikaan ehkä kokoontuminen muuten vain yhteisten asioiden ääreen. Niin tai näin, yhdessä vietettyä aikaa ei korvaa mikään!

Kerhossamme on hyvä olla, koska suhtautuminen toinen toiseemme on hyväksyvää, välittävää ja arvostavaa. Vaikka

käyttäytymisemme toisiamme kohtaan voi joskus olla taitamatonta ja kömpelöäkin, pyrimme kuitenkin aidosti osoittamaan toisillemme hyvää tahtoa ja tarkoitusta. Keskenpäin me kaikki olemme ja opetelemme yhdessä. Usein toki menee jo aika hyvinkin. Veljellinen rakkaus on vilpittömä. Emme paina toisiamme odotuksillamme ja vaatimuksillamme, vaan pikemmin nostamme, rohkaisemme ja kannustamme toisiamme, oli kyse sitten uskon tai elämän kamppailuista, tai joskus jopa moottoripyörä-

ilyn eteemme heittämistä haasteista.

Elämä kaikkine kuoppi-neen ja ojaanajoineenkin on elämää suhteessa toisiimme ja suhteessa Jumalaan. Elämme Jumalan valtakunnassa jo nyt matkaa tehdessämme, emme vasta sitten perillä taivaassa. Ystävälläni Matilla oli tapana muistuttaa pyörien päälle noustessamme, että nyt olemme perillä. Sama sopii taivasmatkaamme: matkalla ollessamme elämme jo Jumalan valtakunnassa ja koemme vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

Matkantekoamme kat-

sotaan maailmassa tarkkaan. Jos matkalaisilla näyttää olevan kovin ikävää, kutsu mukaan ei kovin montaa kulkijaa in-nosta, olipa määrän-pää millainen vain. Jos taas matka on täynnä Jumalan elämää, niin tilanne on aivan toinen. "Kaikki katkeruus, kiukku, viha, huuto ja herjaaminen, kaikenlainen pahuus ol-koon pois teistä. Olkaa toisianne kohtaan ystä-vällisiä ja hyväsydämi-siä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa an-tanut teille anteeksi." (Ef. 4:31-32, RK)

Mika ja Sherco - kuva: Kari Laiho

Ilonpisaroita Pannukakkusaarella

Viime vuoden koronarajoitukset eivät houkutelleet lähtemään ulkomaille. Siksi neljän päivän makumatka elokuussa Ahvenanmaalle oli minulle ja vaimolleni varsin mukavan rento vaihtoehto. Matkalta kertyi monta ilonpisaraa, joista mieleenpainuvimmat olen kerännyt tähän tarinaan. Matkaratsunamme oli jälleen kerran aina uskollinen BMW R1200 GS vuosimallia 2009. Majoituspaikaksemme aamiaisineen olimme löytäneet Booking.comin kautta Bastö Bykrog Restaurangin. Varsinaiseksi ilonpisaraksi osoittautunut siisti ja mukava paikka!

Luojan suuruutta

Ensimmäisen matkapäivän iltana ajoimme

Kaksitoista vuotta vanha iso Gessu palveli moitteettomasti

Lembölen kappeli tarjosi hiljentymispaikan matkailijoille

Ahvenanmaan kaunista rantamaisemaa

Vaihtelevia tunteita ja teitä

Kolmannen matkapäivän kohokohtia oli, kun saimme nauttia kuuluisaa paikallista pannukakkua kermavaahdon ja luumuhillon kera. Kastelholman linnan viereisessä ravintolassa oli tätä herkkua tarjolla ensiluokaisesti valmistettuna. Matkamme ainoa sadekuuro osui kohdalle, kun ajoimme kohti Bomarsundia. Erikoinen kuuro,

toria sisältääkään sotien tuomaa kärsimystä ja tuhoa! Kuitenkin luonto vääjäämättä kasvaa uuteen kukoistukseen rautien ympärille. Ilonpisarat ja kyyneleet sekoittuvat täällä toisiinsa. Tälle päivälle osui myös matkamme erikoisin etappi. Sellainen oli varsin ajon loppupuolisko. Lähdimme Maarianhaminasta ajamaan kohti Saltvikin kirkkoa. Kaunista kirkkoa ja sen läheistä merenlahtea aikamme ihailtuamme päätimme ajaa pohjoista

Paikallinen pannukakku oli maineensa veroista

koska pilvet olivat niin ohuita, että näytti kuin pisarat olisivat putoilleet kirkkaalta taivaalta. Erikoinen oli myös Bomarsundin linnoitus, jonka historia ei ole mitenkään ilonpisaroiden kyllästävä. Tykkitornin rautioilla, mahtavaa maisemaa ihaillessa, tuli kovin kaksijakoinen olo. Kuinka paljon ihmiskunnan his-

reittiä takaisin Bästöhön. Ilta-aurinko paistoi sopivasti silmiin, enkä huomannut seurata päätietä, vaan navikka vei meidät vielä pohjoisemmaksi varsin pientä asfalttietä pitkin. Saimme siten nauttia hyvin hoidettujen maatilojen luoman kulttuurimaiseman tarjontaa.

Historiaan ja takaisin

Tämän päivän ilonpisaroiden joukkoon kuuluu myös yksi Ahvenmaan ikiaikainen nähtävyys: arvioilta 800 vuotta vanha tammi, tosin jo kelottunut. Tammen mahtava runko ja tukevat oksat antavat mielen laukata halki vuosisatojen. Se on Strömmassa hieman vaikeasti löydettävissä paikassa. Sinne mennessä ei pidä vierastaa soralla ajoa.

Neljäntenä päivänä jätimme Bästölle haikeat hyvästit ja suuntasimme kohti Långnäsän satamaa. Matkalla poikkesimme kahdessa hyvin erilaisessa paikassa. Valokuvamuseo oli niistä ensimmäinen. Aivan huikea katsaus valokuvauksen, filmien, kameroiden ja elokuvien historiaan. Täällä voi myös havaita, kuinka nopeaa ja kiihtyvää tekniikan kehitys on ollut viimeisen sadan vuoden aikana. Toinen paikka, Lemböten karu kivinen kappeli, oli tunnelmaltaan aivan erilainen. Se on rakennettu aikana, jolloin reitti Itämeren poikki oli lähempänä rannikkoa. Täällä matkustavaiset saivat hiljentyä Luojansa edessä ja rauhoittaa mieltään kohtamaan matkan vaaroja. Kun sitten pysähdyimme kotimatalla Forssan Autoteitaalle tankkaamaan ja nauttimaan lämmintä juomaa kylmenevässä illassa, oli nykyajan ilmapiiiri ja ympäristö hieman erilaista kuin Lemböten kappelissa. Loppumatkassa piti vielä tarjota Gessulle (ja vähän kuskillekin) pieni ilonpisara, joka oli oikaisureitti soraränniä pitkin kotikadulle. Kotiin oli hyvä tulla taas.

Juhani Laaksonen
Hämeenlinna

**Turvallisia
kilometrejä**

Bomarsundin linnoituksella on historiansa

ihaillemaan auringonlaskua saaren korkeimmalle kohdalle Getaan. Näkymät olivat monen ilonpisaran arvoisia. Sieltä löytyy myös kivistä tehty muistomerkki, johon on kirjoitettu jostain meille ihmisille hyvin merkittävää ja ikiaikaista. "Se Guds storhet i naturen", eli suomenmennettuna: "Näe Luojan suuruus luonnossa". Toisena matkapäivänä ajoimme Eckeröhön.

Siellä tutustuimme historialliseen somejärjestelmään eli siihen kuuluisaan postireittiin Ruotsin ja Venäjän välillä. Vies-tien välityshän on aina ollut ihmiskunnan kehityksen kulmakiviä niin hyvässä kuin pahassakin. Eckeröstä pohjoiseen sijaitsee Käringsund Gästhamn, josta löysimme jälleen yhden ilonpisaran — Bodegan Gastro Pubin. Paikka on tunnettu kala-annoksistaan. Sel-laistahan oli tilattava, mutta kun olimme nähneet viereisessä pöydässä kala-annoksen, minä päätin ottaa kevyemmän vegeannoksen vähän niin kuin yhteiseksi alkupalaksi. Pöytään tuotu bataattiburgeri oli niin runsas, että siitä olisi riittänyt meille molemmille pääateriaksi.

**Gospel
RIDERS**
-moottoripyöräkerho ry

Toimituksen tiedot: Euroll Oy
Linnusperäntie 30, 67600 Kokkola,
Päätoimittaja:
PeeTee Juntumaa
Puh. 041 430 3000
peete.juntumaa@gospelriders.fi
Taitto / Mainosmyynti:
Reijo Ruotsalainen,
Puh. 0400 562088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
Paino: Botnia Print Oy / Kokkola

Elinan stoori

Anteeksianto vapautti

Lapsena kuljin mummoni kanssa kirkossa ja hartaustilaisuuksissa, mutta aikuisena Jumala ei tuntunut enää merkitykselliseltä.

Uskoontuloani keväällä 2020 edelsi erittäin traumaattinen kokemus, mutta ilman sitä en olisi löytänyt Jeesusta.

Toteutuneita unelmia

Kaksi vuotta aiemmin, tammikuussa 2018, puolisoni ja minut vihittiin. Päivä oli ihana, voisin elää sen uudelleen. Olimme säästäneet puolitoista vuotta häitä ja yhteistä häälahjaa varten, ja keväällä ostimme Harley-Davidson -matkapyörän. Halusimme joutain pysyvää ja yhteistä. Harrikka-ajelumme olivat häämatkailua — jopa maitopurkin haku lähikaupasta.

Olin päässyt lapsena Harrikan kyytiin ja ajatellut jo silloin, että jonakin päivänä minäkin ajan Harrikalla. Yhteisen moottoripyöräharrastuksen myötä toteutin kesällä 2019 pitkäaikaisen unelmani. Ajoin moottoripyöräkortin ja ostin oman Harrikan.

Traumaattinen kokemus

Kevättalvella mieheni sairasti. Lisäksi stressaava tapahtumasarja vei hänet sairaalaan.

Runsaan verenhukan vuoksi miestäni operoitiin tunteja. Lääkärin mukaan oli ihme, että hän selvisi. Päästyäni puolisoni luo otin häntä kädestä ja sanoin: "Onneksi olet siinä. Meillä on toisemme, ja se on tärkeintä."

Puolisoni ollessa sairaalassa en nukkunut kolmeen yöhön. Pelko ja epätietoisuus piinasivat, ja mielikuvitus sai vallan. Pelkäsin, että minullekin tapahtuu jotakin pahaa. Ahdistus ja viha pitivät otteessaan puolitoista kuukautta aamusta iltaan. En voinut luottaa keneenkään. Työn ja perheen hoidin kuin robotti. Jouduin pidättelemään itkuä päivistä toiseen. Toissään en voinut itkeä, enkä kotonakaan, koska halusin säästää lapseni tuskaltani ja pelolta.

Hapuillen kohti valoa

Eräänä iltana itkin hiljaa vuoteessa. Otin puolisoani kädestä kiinni ja sanoin: "Musta tuntuu, että ainoa keino päästä eroon tästä kamalasta ahdistuksesta on antaa anteeksi tekijälle, mutta en tiedä, miten. Ja musta tuntuu, että vain Jumala voi mua auttaa, mutta en tiedä, miten." Hän vastasi: "No jos susta tuntuu tuolta, niin silloin sun pitää ottaa siitä selvää. Ja jos sä pyydät apua Jumalalta, niin siinä ei voi olla mitään väärää."

Elina on ajanut Harrikalla ja Honda Pan Europeanilla, ja tykkäsi molemmista. Tällä hetkellä harrastuksessa on tauko kesämökkiprojektin vuoksi. Mutta jatkoa seuraa, ellei tänä kesänä, niin ensi vuonna.

Kaivoin esiin rippilahjaksi saamani Raamatun. Se oli kulkenut mukana lapsuuskodista lähtien, mutta olin pitänyt sitä kädessäni vain muuttajien yhteydessä. Lähes 22 vuotta oli mennyt, enkä ollut kertaakaan avannut sitä. Se on pitkä aika, mutta luulen, että Jumalalle vain silmänräpäys. Koskaan ei ole liian myöhäistä!

Raamatussani on omistuskirjoitus ja maininta Psalmi 119:105. Etsin kohdan ja luin ensi kertaa elämässäni: "Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani." Tuntui kuin teksti olisi tönäissyt minua: tässä on viesti, jonka avulla pääsen eteenpäin!

Löysin rauhan

Keväällä ajokausi teki tulostaan, mutta olin niin rikki, että moottoripyöräilyn ajattelu tuntui ahdistavalta. Sen avulla olin ennen voinut rentoutua ja unohtaa murheet. Nyt mietin, löydänkö siitäkään enää iloa tai nautintoa.

Löysin sattumalta kristillisen moottoripyöräkerhon, jonka jäseniin olin yhteydessä. Jo ennen tapaamistamme sain heiltä viestin: Psalmi 91, Korkeimman suojelus. Luin sen ennen nukkumaanmenoa, ja silloin ahdistus, paha olo, viha, pelko

— kaikki tämä katosi, valui pois kuin ämpärillä kaadettuna. Tilalle tuli rauha, kuin auringonpaiste rajuilman jälkeen. En olisi osannut ajatella, että jotain tuollaista tapahtuu, kun lukee Raamattua. Ihmeellistä! Nukuin yöni pitkästä aikaa levollisesti, ja aamulla luin saman Psalmin uudelleen. Pitkästä aikaa olin toissään ilman ahdistusta, pelkoa, traumoja ja hälytysääniä.

Se kevät oli ihmeellistä aikaa. Sain huomata, että Jumala kuuli avunhuutoni ja kutsui minua. Kun tapasin uusia ystäviäni, kerroin traumaattisesta kokemuksestani sekä mietteitäni anteeksiantamisesta, Jumalasta ja vaikeista ajatuksista moottoristeja ja moottoripyöräilyä kohtaan. Ystävieni kysyivät, haluanko antaa koko elämäni Jeesukselle. Vastasin myöntävästi ja tunnustin uskoni häneen. Hetki oli kaunis, ja sain jakaa sen ihmisten kanssa, joilta hain apua päästäkseni pois varjoista.

Heidän kanssaan kävimme myös ajalemassa moottoripyörällä. Ilo oli palannut.

Arvot uusiksi

Toisaalta suhde moottoripyöräilyyn ja kaikkeen maalliseen alkoi muuttua. Ajattelin, että moottoripyörä on vain maal-

lista mammonaa, joka ajan kuluessa muuttuu ruosteeksi, murenee ja katoaa. Ovatpa egomme, asemamme ja saavutuksemme millaisia tahansa, kukaan ei muista meitä satojen vuosien päästä. Mutta vaikka menisimme ajasta ikuisuuteen täysin tuntemattomana, Jumala muistaa, ja se tuntuu niin hienolta.

Näiden ajatusten keskellä silmiini osui Raamatusta Matteus 6:19–21: "Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste turmelevat ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Kootkaa sen sijaan itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste turmele eikä varkaat murtaudu sisään ja varasta. Sillä

voi luottaa. Ei ole syytä murehtia.

Olen kokenut monissa tilanteissa Herran apua hyvin käytännöllisesti. Pojallani on harvinainen sairaus, ja vuosi sitten hän sai vihdoin oikean diagnoosin ja hyvän hoidon. Nyt hän voi elää miltei normaalia elämää.

Viime syksynä sairastuin, ja samalla muuttunut työtilanne pani etsimään rukoillen uutta työtä. Sain toivomani paikan, mutta sairastumiseni vuoksi en voinut ottaa sitä vastaan. Pelkäsin menettäväni sen. Pari viikkoa myöhemmin sain kuitenkin soiton: saan paikan. Irtisanouduin entisestä työpakasta juuri oikealla hetkellä: vähän myöhemmin verottaja

Elina ja Pannarit

missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi."

Rukousvastauksia

Rippiraamattuni omistussanojen mukaisesti Sana on todella valaissut askeleeni. Jeesus on ollut joka päivä valona matkalani, ovatpa ne olleet kevyitä tai raskaita. Luotan siihen, että Herralla on ratkaisu kaikkiin asioihini. Voin ottaa kaikki päivät ja asiat vastaan sellaisina kuin ne tulevat. Vaikka asiat eivät mene aina toivotusti, häneen

haki sitä konkurssiin.

Vuosi sitten mieleeni alkoivat palautua edellisen kevään vaikeat vaiheet. Jumala paransi minua jälleen Raamatun kautta, Jesaja 43:18 sanoilla: "Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö. Katso, minä teen uutta!" Olen antanut anteeksi meille vääryyttä tehneille. Rukoilen ja toivon sydämesestäni, että hekin löytävät tien valoon.

Elina Toivola
Hollola

TOURING BIKES
HOTMOTOR.FI
ISOT MOOTTORIPYÖRÄT
ETELÄ-POHJANMAALTA
www.hotmotor.fi

Puh. 050 327 3910 | janne.taka@hotmotor.fi
JT-LAITE OY YLISTARONTIE 17, 61400 YLISTARO

MOTORCYCLE EQUIPMENT
HOTMOTORshop
www.hotmotorshop.fi

VERKKOKAUPPA MISTÄ LÖYDÄT KAIKEN MITÄ TARVITSET!
Tarvike- ja varaosamyynti:
Puh. 045 858 6710 | markus.latvanen@hotmotor.fi

Räyskälän pääsöö

Olen Maalahdessa asuva innokas motoristialku, ja Gospel Riderin jäsen huhtikuusta 2021 alkaen. Toki olen pyörinyt GR:n motoristikirkoissa Etelä-Pohjanmaalla vuodesta 2015 lähtien, mutta varsinaisen liittymissyyn ja motivaation antoi vasta tuona keväänä järjestetty enduroajon kurssi. Kurssi oli niin mullistava kokemus, että en millään malta olla jakamatta muutamaa kokemaani asiaa ensikertalaisen vinkkeistä tiirattuna.

Ajoharjoituspäivä Räyskälän seuduilla yllätti Maaritin iloisesti

Alku aina hankalaa

Läksin Gospel Riderin enduroajon kurssille Räyskälään Maalahdesta jo perjäntäina uhmamen röntäsadetta ja keväästä kolmen asteen lämpötilaa. Hymy alkoi hyyytyä Kankaanpään kohdalla; olin jäässä, ja navigaattorini ei saanut virtaa. Lämmitellessäni kuumaa vettä alla tunnottomia käsiäni ST1:n vessassa tuumin, että tämä oli elämäni seitsemänneksitoista tyypin idea. Pelastukseksi tuli kädenojennus Pirkkanmaan Ilkalta, joka ilmoitti korjaavansa navigaattorini tatin, jos kurvaisin sitä kautta. Sanottu ja tehty: Ilkka repareerasi navitatin motoristityyliin: "ruma, mutta toimii". Yömyöhällä pääsin iloisesti jatkamaan matkaa saateessa Urjalan taikayöhön laavumajoitukseen. Rukoilin hartaasti Herraa, että kaikki muuttuisi

vielä riemuksi.

Vilpoisen laavuyön jälkeen tunnelmaa latisti vielä tieto siitä, ettei motoristiyöstäväni Hannu tulekaan paikalle. Katastrofin ainekset alkoivat olla koossa. Lentokentturalle saapumisenkaan ei mennyt lupaavasti: paikalla oli 19 taitavaa endurourhoa ja minä, keltanokka, jonka alkuparkkeerauskin meni melkein ripaluisella lahtelaisten syliin. Silloin päätin, että päivän missio on olla herättämättä vähimmässäkään määrin huomiota.

Riemullisia haasteita

Päivä yllätti täysin, ja erittäin iloisesti! Kaikki osallistujat olivat reiluja toisilleen, ajaminen ei ollut kilpailua tai toisten vertailua itseensä, vaan kukin suoritti ajoaan omien taitojensa rajoissa, yrittäen ylittää

itsensä. Aloitimme santamontulla jarrutusharjoituksilla, hitaanajon kierroksilla apulantalavojen yli ja välistä, tukkien ylityksillä, hiekkarinteen ylösajolla ja aivan kaihella, mitä pyörälläni ylipäätään uskaltaa tehdä. Minua lohdutti sanomatoman valtavasti se, että pari tyyppiä otti tuntuun maasta lähemmin, vaikka olivatkin niin taitavia. Kaatuminen ei siis olekaan lorun loppu ja suuri häpeä. Heti oli ainakin neljät käsiparit nostamassa peliä pystyyn, ja eikun menoksi!

Santamontun harjoittelun jälkeen väki jakautui aika lailla tasan siniseen ja punaiseen ryhmään, joista sininen reitti toi itselleni aivan riittävästi haastetta. Meille teroitettiin, että enduroajossa ei istuta, vaan seistään tapeilla, koska tällöin pyörän kontrolli

on parempi. Näin ollen kuvittelin seisoma-asentoajon tekevän kuskin, mutta ei. Edelleen mutkainen hiekkatie ei näyttänyt riittävän, vaan systemaattisesti pyörä haikautui kurveissa sydämentykytysalueelle. Itse pistin ongelman renkaiden piikkiin, mutta ajokouluttajan mukaan syy oli se iänikuinen ja sama latteus — liian kova tilannenopeus. Olin tosin salaa hyvin iloinen siitä, että kaikista kommenteista huolimatta minulle annettiin mahdollisuus ajaa pienen hetken myös punaista reittiä. Kannustamisen ja kehuvoimaa ei sovi vähätellä!

Herran kukkarossa

Edellä ajavan pölyjä hengittellessäni ja suuhun sinkoilevia kiviä rouskutellessani ajattelin, että tämä koko homma on loppujen lopuksi hirvittävän hauskaa. Sanalla sanoen NAUTIN. Oli mainiota harjoitella aivan uusia maastoja ja matkia muita. Imin itseäni kaihella, mitä silmillä ja korvilla voi saada. Motivaatiokäyrä nousi eksponentiaalisesti, eikä se ollutkaan se vauhdin huuma, vaan taitoajo! Kuinka etuoikeutetuksi tunsinkaan itseni saadessani kokea jotain näin mullistavan jännittävää ja uutta.

Silti oikeastaan kaikkein mukavinta oli tutustua uusiin ihmisiin ja kokea kuuluvansa joukkoon. Tuhannen taitavat endurokuskit auliisti

jakelivat neuvojaan ja osoittivat minua kohtaan herrasmiehen kärsivällisyyttä ja myötämielisyyttä — siitähän huolimatta, että huolin vain "steriloidun" teleskoopimakkaratikun pitsaani kuumentamaan. Sulauduin mielestäni hyvin joukkoon ja ihmettelin uskovien yhteyttä ja kristillisyydestä kumpuavaa käyttäytymistä ja kielenkäyttöä. Ihmeellistä sakkia ja touhua, täällähän viihtyy!

Alusta asti olin kokenut olevani turvallisissa käsissä. Ketään ei tultu hakemaan nelinpyörin, vaan kaksin pyörin — ja osa mustelmin kyllä — kaikki kotiin päin läksi, osa hyvinkin pitkän ajomatkan päästä. Lopussa odotti vielä presidentin yllättävä lapeudenteko: omista kiireistään huolimatta hän jaksoi toimia moottoripyöräluotsina minulle lähes seuraavan tukikohtani kotiovelle asti. Mykistyneenä mietin, kuinka hyvä Jumala on ollut minua kohtaan, kun antoi näin sanomatoman rikkaan ja mahdollisuuden näin uskomattoman mukavien ihmisten kanssa. Herra piti hyvin huolen ja antoi enemmän kuin olisin uskaltanut toivoakaan.

Katse eteenpäin!

Räyskälän päivä oli monella tavalla hedelmällinen: ensinnäkin innostuin enduroajosta niin, että totesin löytäneeni erikoistumisalani. Aivan tavallisena ja motivoitu-

neena kuskina pärjäsinkin suhteellisen hyvin ja ajattelin, että miksi ihmeessä en ollut enemminkin uskaltanut tutkimaan tätä jännittävää enduroajomaailmaa. Toiseksi "päättöön pääsö" alkaa pikkuhiljaa kanavoitua tekniikan ja kikkailun puolelle, ja kun se alituinen touhotes saadaan suitsittua, alkaa ajo olla varmempaa ja luotettavampaa. Sen verran kilpailuhenkeä löytyy, että jonain päivänä vielä näytän taitojen primusmaistereille Mikoille ja Pateille ja Juhaneille ja Vespoille, kuinka moottoripyörää ajetaan lestan päällä käsillä seisten!

Päällimmäisenä päivästä jäi syvä kiitollisuus ja tyytyväisyys. Kiitollisuus Jumalalle tästä hienosta lajista ja mahtavista ihmisistä ja tyytyväisyys omaan opittuun tietoon ja taitoon, jota pystyy heti soveltamaan normiajossa. Puolitoista kuukautta intensiiviharjoittelua Maalahden peräteillä, niin johan on tästäkin aloittelijasta leivottu kelpo kokelas Gospel Riders Enduro Tourille!

Ei *mutkainen hiekkatie alla moperin* estä, minä *ajan* elämän kyllyydestä! Tätä riemua rajua elämän riittää, kun Jeesusta sieluni kiittää!

(Lasse Heikkilä: Elämän kyllyydestä, kursivoidut sanat muutettu)

Maarit Filppula
Malax

MOJ Meeting 2022 — iloista menoa Murikassa

Gospel Riders -moottoripyöräkerho järjestää tämänvuotisen MOJ Meetingin (Message of Joy) kokoushotelli Murikanrannassa Tampereen Teiskossa 8.–10.7.2022. Paikka sijaitsee Näsijärven rannalla Taipaleen Niemessä. Gospel Riders -kerhon käytännön mukaisesti tapahtuma on pääteeton eli sopii koko perheelle.

– Teema on Tie, Totuus ja Elämä. Sen lisäksi, että

Jeesus on tie, totuus ja elämä, voi teemaa tulkita niinkin, että tie liittyy myös moottoripyöräilyyn, totuudessa tahdomme vaeltaa ja ajaa, ja se vasta on elämää! Pyrimme soveltamaan näitä teeman aiheita viikonlopun ohjelmassa, Tampereen Gospel Riders -alueosaston vetäjä Pekka "Vespa" Vesamäki valottaa.

Tapahtuman tietoja päivitetään kerhon net-

tisivuille <https://www.gospelriders.fi/moj-2022/> Jo nyt tiedetään, että luvassa on tasokasta gospelmusaa, mielenkiintoista asiaa Kirjoituksista, yhteisajelua, silly games teemalla Amazing (G)race ja hienoja tapaamisia. Heinäkuun kahdeksantena siis visiiri alas, sormi starttinappulalle, pykälä päälle, kytkin ylös ja kohti Tampereen Teiskoa. Tervetuloa!

Häkkisten harharetket Balkanilla 2021

Meillä oli ollut jo vuosia mielessä lähteä joskus kiertämään moottoripyörällä Balkania. Balkanin maat olivat meille kummallekin täysin käymättömiä entuudestaan.

Kaikkien korona-aikojen keskellä mahdollisuus aukesi lopulta syyskuussa, jolloin sää ja lämpötilakin olivat motoristeille inhimillisempiä.

Naviongelmia

Pyörä vietiin jo matkaa edeltävällä viikolla Valovan terminaaliin odottamaan kuljetusta. Viiden päivän päästä lensimme perässä Budapes-

Kotorinlahti jäi sydämiin

Alkumatka piti pärjätä kännykän navigaattorilla

tiin. Odottava innostus oli huipussaan, kun purimme pyörää lavalta ja hyppäsimme satulaan.

Saman tien selvisi, että pyörän navigaattorista puuttui Balkan koonaan. Painamalla mieleen kännykän GMapsia reittiä pääsimme jotenkin moottoritille ja ensimmäiselle huoltoase-

ristotiet Transalpina ja Transfăgărășan. Kummassakin saa ajaa reilusti Helsinki-Tampere -väliä vastaavan matkan vuoristoa ylös ja alas. Teitä ei turhaan kutsuta motoristien paratiisiksi, mutkat eivät niitä ajaessa lopu kesken. Erikoisuutena, erityisesti Transfăgărășanilla pää-

Transalpinaa on sanottu motoristin paratiisiksi — hyvästä syystä

siten, että näkisimme mahdollisimman monta maata ja merkittävää paikkaa Balkanilta. Bukarestia ja Romanian parlamenttitaloa eli Ceausescun rakennuttamaa maailman toiseksi suurinta rakennusta piti käydä ihmettelemässä. Samoin Bulgarian ja Sofian nähtävyyksiä. Sieltä jäi mieleen erityisesti Aleksander Nevskyn muistokirkko, jossa mainittiin myös Bulgarian puolella ottomaaneja vastaan taistelleet suomalaiset sotilaat.

Pohjois-Makedoniassa, Skopjessa, olimme suunnitelleet vierailua äiti Teresan muistorakennuksessa. Yllätyksemme oli suuri, kun huomasimme hotellin parvekkeelta, että muistorakennus oli vastapäätä, kävelykadun toisella puolella. Meitä suuremman armollinen ohjaus tuntui silläkin hetkellä niin konkreettisesti.

Sielu lepäsi

Reittimme jatkui Albanian ja Tiranin kautta Montenegroon ja Kotorinlahdelle. Paikka jäi pysyvästi sydämiimme. Illalla hotellin parvekkeella haaveilimme jopa eläke-

rintökohde, Stari Most -silta, jolta rohkeimmat hyppäävät 24 metriä alhaalla virtaavaan jokeen. Meiltä jäi hyppy tekevä, mutta ei näkemä. Paikka oli ehdottomasti yksi retkemme kohokohdista. Suosittelemme!

Sattuuhan sitä

Seuraavaksi oli vuorossa Kroatia ja Zadar Adrian meren rannalla, erityisesti sen vanha kaupunki. Tässä vaiheessa takki oli aika tyhjä, joten vietimme siellä lepopäivän. Se sujui motoristien reissurutiineja tehden, joihin kuuluu tietenkin hikisten vaatteiden pesu. Iltapäivällä ja illalla jäi

Yksi kohokohta

Balkanilla huomaa eri uskontojen vaikutuksen selvästi. Matkamme

silti hyvin aikaa vierailta toistamiseen vanhasakaupungissa. Nälkäinen, joka ei ole tajunnut varata ravintolasta paikkaa, voi vahingossa päätyä Michelin-ravintolaan tuhlaamaan kolmen päivän ruokabudjetin, kuten meille kävi. Burgerikin olisi kelvannut minulle.

Näkemisen arvoista

Zagrebin ja Slovenian Mariborin kautta päädyimme lopulta takaisin Budapestiin ja Akác-tanyalle, joka järjestää kuljetukset ja auttaa muutenkin kaikin tavoin asioiden järjestämisessä. Vahva suositus sille, jos lähtee pyörällä kiertämään Eurooppaa, ja toiveena on päästä heti varsinaisille reiteille.

Balkania voi suositella koko sydämeistä motoristeille. Kustannustaso on maltillinen, ja nähtävää on paljon. Tiet kulkevat monin paikoin vuoristoissa ja ovat pääosin kohtuullisen hyväkuntoisia.

Jos tarkempi reissukuvaus ja videot kiinnostavat, kirjoita YouTube-hakuun Lion Couple en Route.

Kari ja Hannele Häkkinen, Espoo

Zadar-kirkon tornista avautuu upea näkymä

malle. Sieltä löytyi auton kännykkäteline, jonka kiinnitin navigaattorin päälle. Sillä ajoimme seuraavat kaksi päivää, kunnes saimme päivitettyä Balkanin kartat pyörän navigaattoriin.

Mutkia ja karhuja

Matkan ensimmäiset huippukohdat olivat Romanian kuuluisat vuor-

see näkemään luonnossa karhuja läheltä. Ne odottavat teiden varsilla turistien antamia makupaloja. Toki samaan aikaan kännykkään tulevat karhuvaroitukset antavat tilanteesta vähän toisenlaisen kuvan.

Korkeampaa ohjausta?

Ensikertalaisina olimme suunnitelleet reittimme

Stari Most -silta on Unescon maailmanperintökohde ja suosittu hyppypaikka

Äiti Teresan muistorakennus sijaitsee yllättäen hotellia vastapäätä

”En ehdi jarruttaa” oli rukoukseni

Viime kesä oli erikoinen 27 vuotta kestäneen opettajan urani aikana. Olin ensimmäistä kertaa töissä kesällä ja pidin varsinaisen lomani vasta elokuussa. Tämä johtui siitä, että vedin kuusi kuukautta kestävää työllisyyskursia Kuopiossa E Avenue Oy:n tehtaalla. Siellä tehdään erilaisia sähkökeskuksia pääsääntöisesti teollisuuteen ja julkiseen rakentamiseen.

Kesäkuun kahdeksantena oli kaunis aamu, ja päätin lähteä moottoripyörällä töihin. Ajaessani nautin kesän erilaisista tuoksuista, jotka tulevat ilmapirran mukana. Menomatka meni hyvin, ja perille päästyäni aloin opiskelijoiden kanssa tehdä keskenkäisiä asiakastöitä. Päivän aikana jostakin kumman syystä (selviää myöhemmin) mieleeni tulivat moottoripyöräni takalaukun lukot, jotka eivät aina pysyneet kunnolla kiinni ajon aikana. Kiristin niissä olevia jousia, jonka jälkeen lukot alkoivat toimia paremmin.

Yllättävä tilanne

Neljän jälkeen hyppäsin pyörän selkään ja lähdin ajamaan kotia kohti. Ensimmäiset 20 kilometriä Siilinjärvelle on moottoritietä. Sinne asti sain nauttia kesän ihannoudesta ja vauhdin hurmasta. Loppumatka kotiin onkin sitten mäkisempää ja mutkaisempaa tieosuutta. Siinä on paljon kahdeksankymppin rajoituksia ja yhtenäistä, ohituksen kieltävää sulkuviivaa. Ehdin ajaa Siilinjärveltä noin viisi kilometriä, kun alkoi ihmeiden suma, jossa suojelusenkelini joutui tosi toimiin. Psalmi 34:8 sanoo: ”Herran enkeli asetuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät.”

Tulin oikealle kaartuvaan mutkaan, jossa oli ohituskielto molempiin suuntiin. Mutkassa on myös loiva alamäki. Tien alimassa kohdassa ajo-kaistani puolella on liittymä, jota ei erota kunnolla ojan laitaan kasvaneen kasvillisuuden

Oli hieno syksyinen päivä testailla uutta moottoripyörääni, vuoden 2000 Moto Guzzia. Rukoilkaa, että Taivaan Isä varjelisi ja siunaisi reissuni uuden pyörän kanssa. Mukana makkaran paistossa oli myös Risto Joutsiniemi Viitasaarelta. Kuva Martti Olsen Neiturin kanavalla Konnevedellä.

vuoksi. Olin vajaan sadan metrin päässä liittymästä, kun sieltä kolmion takaa lähti auto ylitämään tietä. Mieleeni nousi ensin ajatus, miten auto voi tulla ojasta tielle? Sen jälkeen ainoa ajatukseni ennen törmäystä oli, että en ehdi jarruttaa.

Jälkeen päin ymmärsin ajatukseni rukoukseksi. Kristittyinä voimme luottaa siihen, että meitä seuraavat koko ajan Jumalan sanan suuret lupaukset. Huokauksiemekin kuuluvat hänen korviinsa.

Psalmi 5:2 sanoo: ”Ota korviisi minun sanani, Herra, huomaa huokaukseni” ja Roomalaiskirje 8:26 vakuuttaa: ”Sano minun myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.”

Melkoinen ilmalento

Olin kuitenkin ehtinyt alitajuisesti jarrut-

taa 20 metriä ennen törmäystä, mikä lievensi iskuvoimaa törmäyshetkellä. Jarrutuksen ansiosta auto ehti edetä niin paljon, että törmäsin sen peräosaan. Siksi auton kuljettaja säästy vammoilta. Tästä olen myös tosi kiitollinen. 1. Tess. 5:18 kehottaa: ”Kiitäkää joka tilassa, sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.”

Muistan tupsausäänen, kun pyöräni törmäsi auton perään. Seuraavasta puolesta tunnista en muista mitään. Tämä oli se vaihe suojelusenkelini toiminnasta, jonka haluaisin nähdä hengellisillä silmilläni. Jos se ei toteudu tässä ajassa, uskon että saan nähdä sen sitten ikuisuudessa.

Lensin noin 20 metriä ilmassa ja putosin asfaltille sillankaiteen viereen. Pyöräni tuli perässä kahden metrin päähän. Heräsin siihen, kun minua oltiin siirtämässä ambulanssiin, ja palomies kysyi, kuka sinulta on kypärän pois ottanut. Kypärää ei pidä ottaa pois, mikäli autettava

hengittää normaalisti. Ei ole vielä selvinnyt kuka otti kypärän pois, kun en ole nähnyt tutkimuslautakunnan lopullista raporttia.

Syy jousien kiristykseen

Onnettomuudessa loukasin vasemman silmäkulmani, johon laitettiin kuusi tikkiä. Kasvoni näyttivät siltä kuin olisin ollut kovassakin tappelussa. Mikä ihmeellisintä, 20 metrin lennosta huolimatta en ollut kipeä mistään heti onnettomuuden jälkeen enkä myöhemminkään, jolloin paikat yleensä kipeytyvät. Kasvotkaan eivät olleet kipeät, vaikka ruhjeita oli. Vasemmassa kämmenessä oli vain laastarin verran ruhjetta, vaikka minulla ei ollut käsiäniä.

Psalmi 73:23 lupaa: ”Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäsi, sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni” ja Jesaja 59:1 vakuuttaa: ”Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt

auttamaan, eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan.”

Kun poliisit toivat minulle sairaalaan silmälasini ja perälaukussa olleen tietokoneen, kysyin heiltä ensimmäiseksi, oliko perälaukku pysynyt kiinni? He vastasivat, että oli kiinni. Silloin ymmärsin heti, miksi minun piti korjata lukot päivällä. Poliisit kertoivat myös, että on erittäin harvinaista päästä jututtamaan heti kolarin jälkeen moottoripyöräksik, joka on noin hyvässä kunnossa. Silloin pääsin ensimmäistä kertaa todistamaan siitä, että uskon suojelusenkelini ottaneen minut vastaan pitkästä ilmalennosta. Psalmi 91:11 sanoo: ”Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi.”

Herran sana on suussani

Olen saanut jakaa kymmeniä motoristirakastajia oppilailleni ja samalla saanut todistaa Jumalan suurista töistä, mitä olen saanut tässäkin onnettomuudessa kokea. Niin-

hän Raamattu kehoittaa, Joel 1:3: ”Kerto-kaa tämä lapsillenne, ja teidän lapsenne kertokoot sen lapsillensa ja heidän lapsensa tulevalle polvelle.” Jumala odottaa meiltä sitä, että asioimme uskollisesti niillä talenteilla, jotka hän on meille syntymälahjana antanut. Jeesus sanoo Luuk.16:10: ”Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen.”

Minulla on kiitollinen sydän Jumalaa kohtaan. Hän varjeli minua poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta lähettämällä suojelusenkelini vastaanottotehtäviin kolaritilanteessa ja on käyttänyt sen jälkeen vajavaista astiaansa tahtomallaan tavalla evankeliumin levittämiseen.

Psalmi 34:2 sanoo: ”Minä kiitän Herraa joka aika, hänen ylistyksensä on alati minun suussani” ja Psalmi 107:15 ”Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.”

Tuomo Lahtinen
Lapinlahti

”Et sinäkään kaikkea purematta niele.”

**Hammaslääkäri
Jukka Ikonen
MIKKELI**

**GOSPEL RIDERSIN TUKEMISTA
JO VUODESTA 2019**

FITEK Oy

Ajavalle sattuu ja tien päällä tapahtuu

Mitä mieltä?

Millaisia ovat moottoripyöräreissut, joista syntyy muistoja? Niitä, joita vuosien päästä kerrotaan ystäville ja jaetaan lapsenlasten kanssa. Tietenkin erikoiset, kerran elämässä -reissut jäävät elämään muistoissa. Olen huomannut, että myös tapahtumat ja sattumukset, jotka siinä hetkessä tuntuvat ikäviltä vastoinkäymisiltä, jäävät elämään mielessä. Jälkeenpäin ne eivät ole enää ikäviä eivätkä tunnu vastoinkäymisiltä. Ne ovat jotain, mistä selvittiin, ja se tekee juuri siitä matkasta ikimuistaisen.

Ainakin omalla kohdallani moottoripyörämatkat menevät harvoin täysin suunnitelmien mukaan. Muistoja syntyy.

Tästä reissussa ei selvitty ilman vaurioita

Vastaavista seikkailuista olisi lukemattomia muitakin esimerkkejä. Jos olet motoristi, tiedät, että matkalla sattuu ja tapahtuu. Jos et tee moottoripyörällä pitkiä matkoja, saatat kysyä, mitä mieltä koko hommassa on.

Suunnittelemme reissut huolellisesti, mutta lopulta on Taivaan Isän käsissä, miten suunnitelmat toteutuvat. Tässä lajissa poikkeamat ikään kuin kuuluvat lajin kuvaan.

Jokainen muutos on lopulta paljastunut myös osaksi suurempaa suunnitelmaa. Sellaista, jota ei itse osaisi ottaa huomioon. Tilanteet ovat ensin herättäneet kysymyksiä ja ajatuksia epäonnistumisesta. Olemme kuitenkin tavanneet ihmisiä, joita emme muuten olisi tavanneet, ja saaneet heistä uusia ystäviä. Olemme käyneet keskusteluja, jotka muuten olisivat jääneet käymättä. Joku on ehtinyt reissulta juuri "epäonnen" takia vaimonsa kuolinvuoteelle.

Kaikella on lopultakin ollut tarkoitus. Laulussa sanotaan "Hän säät ja ilmat säättää", ja samalla tavalla hän on säätänyt matkojamme. Ei ole tarvis huolehtia etukäteen, sillä Sanassa luvataan, että teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu (Matteus.10:30). Olemme siis turvassa, mitä tahansa tapahtuukin.

Aukeman jutut: Tapio Kylönen

Vielä hetki sitten niitä oli neljä. Kolme minuuttia sitten vierekkäin oli kaksi Hondaa. Onneksi se saatiin takaisin vähin vaurioin, muutoin olisi ollut jo toinen matkalle jäänyt Honda tällä reissulla.

Kuuma reissu etelään

Espanjan EMC-reissun muistan aivan toisenlaisesta tapahtumasarjasta. Nämä Euroopan kristillisten motoristien kokoontumiset järjestetään aina elokuun ensimmäisenä viikonloppuna. Koska tämä tapahtuma oli Etelä-Euroopassa, lähdin matkaan varsin kevyellä varustuksella. Merinovilloja ei yli 30 asteen helteissä tarvita, vaikka liikutaankin moottoripyörällä.

Matkan voisi muistaa myös Pariisin-kodistamme, joka oli jälleen Intervac -vaihdolla hankittu. Koti oli Pariisin keskustassa, vajaan kilometrin päässä Riemu-kaaresta. Louvre, Notre-Dame ja Eiffel-torni olivat kävelymatka päässä, Villiers-metro-asema ihan vieressä. Tuoreita patonkeja ja makarones-leivonnaisia sai talon pohjakerroksen leipomosta.

Paluumatka Tarragonasta, Espanjasta, alkoi kovassa helteessä. Varjossa oli 32–37 astetta, eikä mopon selässä olla varjossa! Välillä uitiin Välimeressä ja juotiin litrakaupalla nestettä. Tultuamme Alppien yli Ranskasta Saksaan koimme eräänä aamuna todellisen yllätyksen. Ilan helle oli vaihtunut aamun viileyteen. Mitari näytti alle kymmentä

Joskus moottoripyöräreissussa voi tie nousta aivan konkreettisesti pystyyn. Tässä niin kävi Göta-kanalin sillan kohdalla.

astetta, ja lukema laski pohjoista kohti ajaessa. Lauttamme lähtisi Kielin satamasta kello 18 kohti Göteborgia. T-paita, nahkatakki ja nahkaliivi riittivät kuitenkin pitämään miehen riittävän lämpimänä.

Uusi takki lennossa

Kun puin lounaan jälkeen nahkatakkaa, vetoketju ei enää suostunutkaan menemään kiinni. Se oli hajonnut! Lämpöä oli enää 7 astetta, vaikka olimme elokuun alkupäivissä ja edelleen Saksassa.

Niissä asteissa ajaminen ilman nahkatakkaa alkoi jo kuulostaa pahalta. Onneksi sain kerrholiivin avulla pidettyä takin jotakuinkin kiinni. Nopea haku verkosta

kertoi, että lähin Louis oli noin sadan kilometrin päässä, parinkymmentä kilometriä sivussa aiotusta reitistä.

Sieltä löytyi uusi nahkatakki ja pitkähihainen aluspaita. Sitten taas pyörät baanalle — vain todetaksemme, että muuttuneella reitillä edessä oli lähes sadan kilometrin tietyö! Sitä mädeltiin kapeilla kaistoilla rankkasateessa hiljempaa kuin kuudenkympin opasteet olisivat sallineet. Väliaikaisreitit kapeiden kaistojen välissä ei voinut ajaa.

Hyvä ruoka, parempi mieli

Päivän lopputulema ylimääräisten kilometrien, kaatosateen ja tietyön

jälkeen oli se, että saavuimme Kielin satamaan juuri sopivasti todistamaan laivan liukumista ulos laiturista. Miellessämme olivat hetkeä aikaisemmin olleet laivan seisovan pöydän herkut ja hytin lämpö vesisateen jälkeen.

Nyt otetaan hetken tuumaustauko. Parasta mennä syömään lämpimään ja sen jälkeen miettiä, mitä tehdä. Hyvä ruoka, parempi mieli! Syötyämme totesimme, että seuraava lautta lähtee vajaan 24 tunnin päästä Tukholmasta. Siitä ei myöhästyttä, joten on lähdeittä jatkamaan matkaa. Ajetaan niin kauan kuin pysytään hereillä, ja kun alkaa väsyttää, etsitään yösiija. Jatkoimme hiipuvassa sateessa ja lämpenevässä illassa aina Tanskan Odenseen asti. Tänään oli taitettu 1200 kilometriä. Huomenna olisi edessä reilut 800 kilometriä, joten kello piti panna soimaan aikaisin. Tukholmassa oltiinkin ajoissa. Loppu hyvin, kaikki hyvin. Merinovillakerrastot olen muistanut ottaa mukaan aina tämän tapahtuman jälkeen.

Punainen käärme

Paikalla poliisi, ambulanssi ja ensihoidon yksikkö. Ambulanssi vei mennessään motoristin tarkastettavaksi.

Oli jälleen kerran kaunis ja kuuma heinäkuun lopun päivä. Olimme lipuneet pienempiä teitä pitkin halki eteläisen Ruotsin idästä länteen, Tukholmasta Göteborgiin. Olimme tulleet maahan kello 6 Turun lautalla ja päämäärä oli Kielin lautta kello 18. Väillä oli

tiemme noussut aivan konkreettisesti pystyyn laivan kulkiessa Göta-kanavan sillasta. Välillä olimme ajaneet järvien rannoilla läpi unisten pikkukylien. Kiirettä ei ollut, 600 kilometrin taittami-

falti, kaunis kesäpäivä, korvissa tullen suhina ja boxerin kaunis laulu.

Vaurioita syntyi

Kolme kilometriä ennen satamaa olimme Röde Orm -liittymässä, josta käännytään todella pitkän, loivan mutkan kautta ajamaan pitkin Götaälv -joen suiston rantaa. Yhtäkkiä yksi pyörä letkan keskeltä kaatui! Liittymä on ka-

pea, vahvoilla betoniseinillä suojattu. Motoristin onneksi hän ei törmännyt kaiteisiin ja selvisi muutenkin pienin vaurioin. Nopeus oli ollut koh-

juoksu tapahtumapaikalle. Letkan häntäpäähän pyörät olivat ehtineet pysähtyä ajoissa. He olivat jo raahanneet Hondan pois ajoradalta ja avustaneet kuljettajankin laitaa. Olimme sillalla, joten emme päässeet koonaan pois liikenteen tieltä. Koska muut olivat kuljettajan apuna ja oli ilmeistä, ettei hänelle ollut käynyt kovin pahoin, tarkistin pyörää. Vinossa oleva kaatumarauta estäisi ajamisen, muuten pyörä vaikutti olevan kunnossa. Työkalut esiin ja rauta pois, sitten pääsen testaamaan. Pyörä ei käynnistynyt, ei edes mäkitartilla. Sitä yritäessäni huomasin, että pyörä kulkee vinossa. Aikaa kului, ja alkoi vaikuttaa siltä, että oli parasta käydä tarkistuttamassa

pyörän lisäksi myös kuljettaja. Parin tunnin odotuksen jälkeen paikalle löysivät, poliisi, ensihoidon yksikkö ja ambulanssi. Kusi vietiin tarkistukseen Östran sairaalaan ja mopo jäi odottamaan noutoa paikalliseen Honda-huoltoon.

Muisteltavaa jäi

Sovimme, että osa porukasta ajaa lauttaan kohti Kielä ja kaksi jää yöksi lähelle sairaalaa huolehtimaan motoristista, joka jäi yöksi tarkkailuun. Aamulla oli selvää, että kaatuneella mopolla ei matkaa jatketa. Motoristi oli kunnossa. Saatoimme hänet lentokentälle ja kotimatalle. Itsellemme olimme saaneet paikat illan lauttaan kohti Kielä,

jonne saavuimme vuorokauden myöhässä.

Edessä oli taas reipas ajopäivä Kielistä Calaisiin. Matkaa on vajaat 900 kilometriä. Ajo sujui kirkkaassa auringonpaisteessa, paitsi viimeiset 200 kilometriä pimeässä ja kaatosateessa. Keskiyön aikoihin olimme hotellilla märkinä, mutta onnellisina. Seuraavana aamuna siirtyisimme Eurotunnelia pitkin kanaalin toiselle puolelle vasemmanpuoleiseen liikenteeseen.

Ainoat tappiot tällä reissulla olivat yksi matkan keskeyttänyt motoristi, kaksi ylimääräistä laivalippua ja yksi ylimääräinen yöpymiskustannus. Matkan keskeyttäneen motoristin kulut menivät vakuutuksesta.

Tarkkana tankatessa!

Surullisen hahmon ritari jäi jatkuvaan Svenska Vägverketin kameravalvontaan odottamaan kuljetusta omistajan päädyttyä sairaalaan tarkastettaksi. Röde Orm motet, Göteborg.

Kun tulimme, liike jo sulkenut ovensa, mutta henkilökunta oli sisällä viettämässä iltaa. "Möchten Sie Bier haben?" "Maistuuko kalja?" oli ensimmäinen kysymys, kun ovi aukesi. Ei maistunut, mutta sitten puhuttiin asiaa. He ottaisivat pyörän työn alle heti aamusta. Juttu jatkui rennoissa tunnelmissa henkilökunnan kanssa. Liikkeen vieressä oli hotelli ja siellä vapaa huone.

Seuraavana päivänä kello 11 saavuimme juuri sopivasti korjaamoon todistamaan, kuinka pyörä lähti iloisesti käyntiin. Kolmen tunnin työ oli tuottanut tulosta. Enää mopo kasaan ja matka jatkui. Edessä olisi tiukka ajopäivä. Pääsimme läh-

temään vasta puolenpäivän jälkeen, ja määrän-päähän Sveitsiin oli yli

800 kilometriä. Sadepilvi roikkui taivaalla, mutta vielä ei satanut.

Juuri ja juuri

Olimme Etelä-Saksassa ja lähestyimme Alpeja. Se tarkoittaa, että maasto on erittäin vaihtelevaa jopa autobaaleilla. Isot kuorma-autot matelevat välillä jyrkissä nousuissa, ja välillä etenevät reippaasti pitkissä alamäissä. Alueella matkannut tietää, kuinka liikenne tämän seurauksena pumpppaa. Välillä ajetaan ohituskaistalla 170 kilometriä tunnissa, ja seuraavassa hetkessä madellaan kahtakymppiä.

Ennen matkaa olimme sopineet, että emme missään olosuhteissa aja kaistojen välissä. Itseleni sellainen olisi sopinut, mutta osa ryhmästä

ei tätä halunnut, joten niillä ehdoilla menttiin. Ajopäivästä näytti tulevan pitkä ja tuskainen. Varmaan pitäisi etsiä jossain vaiheessa hotelli ja yöpyä siinä?

Yllätykseni oli suuri, kun ohituskaistalla huomasin yhtäkkiä takanani olevan kaverini ryntäävän ohi kaistojen välistä. Hän oli yksi niistä, joiden vuoksi emme tällä reissulla tekisi niin! Nopea koukkaus oikealle ja perään. Ja kyllä, pääsimme Sveitsin kotiin ennen puoltayötä. Siellä saimme kuulla loppuryhmältä heidän jännittävän kertomuksensa illan tapahtumista, mutta olkoon se heidän tarinansa. Minä muistan Latvian EMC-reissun aina tästä tarinasta.

Ajoimme kohti Sveitsiä, Intervac-sivuston kautta hankittua vaihtokotia. Saksassa eräs ryhmämme jäsen aloitti tankkauksen Aral-ketjun asemalla vahingossa Add-Blue -mittarista. Kaikki Aralin mitarit ovat sinivalkoisia, joten hän ei huomannut eroa bensamittariin ennen kuin reilun litran tankattuaan. Siihen aikaan ei Suomessa Add-Blue-tankkeja ollut, joten piti kysyä sisältä, mitä teh-

dään? "Macht nichts, tankatkaa vaan täyteen bensaa, ei se haittaa", kuului vastaus. Pyörä siis bensatankin eteen ja lopputankkaus bensalla. Matkaa viimeisen yöpymispaikkaan ennen päämäärää oli vielä 300 kilometriä.

Siihen hytyi

Parisataa metriä, ja sen pyörän meno loppui. Add-Blue tukki paikat,

mikä selvisi myöhemmin. Minulla on aina työkalut mukana, ja paikalle saapui vielä isäntä talosta, jonka liittymän kohdalla pyörä sammui; motoristi hankin. Lopulta ei auttanut muu kuin soittaa merkiliikkeeseen, joka oli vajaan 50 kilometrin päässä. Sieltä neuvottiin tuomaan pyörä hinurilla paikalle. Jaoimme ryhmämme kahtia. Osa lähti kohti varattua hotellia ja kaksi jäi viemään pyörää huoltoon.

Ratkaisukeskeinen terapia ja työnojaus

Moottoripyöräilyn ennakoivan ajon koulutukset.

**<https://agapevalmennus.fi/>
p.0400-805310**

Minä ja pyöräni

Pyöräni tarina

Minulla on BMW R1200RS. Tämä on minun neljäs pyöräni. Alun perin se oli metallin harmaa, mutta mielestäni se oli harmaana ruma. Ennen kuin otin pyörän käyttööni, se teipattiin kauniin punaiseksi. Halusin sen olevan samanvärinen kuin edellinen pyöräni.

Minä kiinnyn pyörääni enkä haluaisi vaihtaa sitä. Tutulla pyörällä tietää, millaista sillä on ajaa. Keho muistaa, miten pyörä reagoi. Minä ja pyöräni hitsaudumme yhteen. Ajamistani varten tarvitsen matkapyörän, jolla voi ajaa useamman viikon reissuja vaihtelevissa olosuhteissa. Tavallisesti ajokaudella, huhtikuusta syyskuun loppuun, minulle kertyy noin 10 000 ajokilometriä. Kun ajokilometrien määrä kasvaa, pitää aika ajoin vaihtaa pyörää vähemmän ajettuun. Pyörässä pitää olla riittävät säilytystilat matkavarusteille niin hellettä, kylmää kuin sadettakin ajatellen.

Jotkut ajavat vain silloin, kun aurinko paistaa. Minä olen toisen-

R1200RS -Bemarin alkuperäinen harmaa väri piilotettiin kauniin punaisen teippauksen alle

lainen ajaja. Tietysti on mukavaa ajaa helpoissa olosuhteissa, mutta kun tekee pidempiä pyöräretkiä ja ajaa pyörällä muulloinkin kuin pelkästään aurinkoisina päivinä, tarvitsee pyörän, joka toimii erilaisissa säätiloissa ja jossa katteet jossain määrin suojaavat.

Eniten ajan yhdessä puolisoni kanssa. Yhteiset ajeluretket milloin mökille, milloin jäämerelle tai Gibraltarille hoitavat parisuhdetta. Mo-

toristien yhteiset kohtaamiset ja paraatit, kuten ajot Liedon motoristikirkkoon, ovat sydäntä lämmittäviä kokemuksia. On liikuttavaa ajaa tuhansien muiden kanssa Kupittaan hallilta Lietoon ihmisten vilkuttaessa tien vieressä. Yhteinen ehtoollisenvietto Liedon vanhan kirkon edessä tai sisällä mustissa nahkoissa tai gore-texeissä on koskettava kokemus. Motoristikirkko päättyy ylistykseen moottoreilla. Siitä on siunauksen kanssa hyvä matkata uuteen ajokauteen.

Ajan myös paljon espoolaisten gospelride-rien porukassa. Joka tiistai-ilta kello 18 läh-

demme yhteisajelulle Bembölen kahvilalta. Kun tätä on tehnyt jo yli 10 vuotta, porukka on tullut läheiseksi ja monet reitit tutuiksi. Pysähdymme aina johonkin mukavaan paikkaan kahville tai pizzalle, esimerkiksi pieniä, hyväkuntoisia mutkaita Porkkalan kärkeen tai vaikka Café Lättik-selle. Tauolla ehtii vaihtaa kuulumiset.

Uudetkin ovat tervetulleita mukaan. Sinulla ei tarvitse olla paljon ajokokemusta takanasi, kun voit tulla harjoittelemaan kanssamme ryhmäajoa. Tervetuloa sinulle, joka kaipaat ajeluporukkaa!

Pirjo Kettu
Motoristipastori

**Tule mukaan
mukavaan porukkaan
Gospel Riders -moottoripyöräkerhoon!**

www.gospelriders.fi

Sieltä jäseneksi linkki.

Minun maisemani

Kirjoittaja on Kuopion GR-alueosaston aluevas-taava

Minun maisemani, se kesällä vaihtuu. Menneet päivät ne mielestä haihtuu.

Yhä uutta vain katson kypärän visiirin läpi. Elämän jano, joku sen minussa näki. Näen tien saman ja silti uuden, moottorin äänen kuulen. Autot taakseni jää, niitä tahdo en nähdä. Vain maiseman liukuvan, sen läpi matkaani jatkan.

Kesken kaiken puhelin soi, ystävän luokseni toi. Joku ajatus vaihdettiin, taas jaksettiin.

Tule meille yöksi, sanoi presidentti, niin aamulla startataan. Menee vain pieni hetki, ja Virossa jatketaan.

Imatran maisema, siinä myös ääni — koin palasen historiaa. Radalla menivät Tepi ja Ago, Agustan ääni kaukaiset muistot toi.

Kesän loppua kohti pian kulkiessa, kesän jota odotin. Muistin marjat. Metsään ajoin monesti, löysin polut, puut, mustikat, jopa tyttären mukaan sain.

Ja punaista sai nähdä, puolukoita kerätä. Minun maisemani muuttui punaiseksi. Ystävät iloiseksi, kun pakastimet täyttyivät.

Näin kivipellon, isoja kiviä täynnä, ja puolukat. Sain aikaa ajatella. Sain siellä kompastella.

Kesä taakse jää, nyt on pimeää.

Kirjoittaja kilpa-ajaja Jimi Redmanin seurassa

Tepi Länsivuori vauhdissa Imatralla

Palvelevaa majoitusta Kokkolassa läpi vuoden!

★★★★★

Villa Romantica

Booking.com

airbnb

2hh parivuoteella
2hh kahdella erillisellä vuoteella
Koko talo 5 lle hengelle
sis. keittiön, saunan, olohuoneen
Ilmainen netti!

Motoristeille 10% alennus!

★★★★★
www.villaromantica.fi
Varaa majoitus Kokkolasta
puh. 0400 562088 (ReijoR)

Sankaritarina

Kun tyttäreni olivat pieniä, kerroin heille usein tarinoita omasta lapsuudestani. Yksi tarina oli ylitse muiden, sitä he pyysivät kertomaan toistuvasti: "Isä, kerro taas se tarina, kun sinä sytytit sen metsäpalon." No, se kertomus ei kyllä täyttänyt sankaritarinan tunnusmerkkejä.

Kun vanhin tyttäreni oli ala-asteella, opettaja pyysi kerran luokkaa miettimään seuraavaksi kerraksi, milloin ihminen on vanha. Tyttäreni kysyi siihen neuvoa minulta. Annoin seuraavanlaisen määritelmän: kun muistaa kuusikymmentä vuotta vanhoja asioita, silloin ihminen on vanha.

Koko perhe uskoon

Nyt kerron kuusikymmentä vuotta vanhan tarinan, ja tämä tarina on tosi. Oli vuosi 1962, ja vanhempani oli juuri tullut uskoon. Yhtenä iltana olimme kaikki koolla, isä, äiti ja me seitsemän lasta. Nuorin oli nelivuotias, minä kuusi, vanhin neljätoista ja muut siltä väliltä. Isä kysyi meiltä lapsilta: "Tahdotteko tekin antaa elämänne Jeesukselle, että voisimme kasvaa yhdessä koko perheenä Jumalan tuntemiseen, ja saisimme omistaa iankaikkisen elämän?" Me vastasimme yksimielisesti, että tahdomme. Pyysimme rukouksessa syntejämme anteeksi, ja lisäksi pyysimme vuo-

Tuomo Pullinen ajoi vuosia Yamahan isolla matkapyörällä.

rotellen toisiltamme anteeksi kaikkia vääriä tekojamme. Tästä avautui uusi, elävä tie koko perheellemme, ja se johti herätykseen koko suvussamme. Vain harvat jäivät tämän taivaallisen kosketuksen ulkopuolelle.

Uskovainen Pappatunturi

Vanhan testamentin Saarnaaja kehottaa: "Ja muista Luojaasi nuoruudessaasi, ennen kun pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: 'Nämä eivät minua miellytä'".

Yksi muistelu nuoruudesta liittyy aikaan mopopoikana. Minulla oli hyvä onni mopovalinnassani, sanon sitä uskovaiseksi Pappatunturiksi. Siinä oli sellainen ominaisuus, että kun meno ikäisteni seurassa menetasolle, "tämä ei minua miellytä", uskovainen Pappatunturini kiidatti minut turvallisemmille vesille kotiin. Näin varjelluin vaaran vuosina nuoruuden viettelyksiltä. Näitä hyvillä ominaisuuksilla varustettuja isompia mopoja minulla on ollut kaikkiaan kymmenkunta. Tällä hetkellä alla on Honda Transalp 700.

Ainutlaatuinen henkivakuutus

Sanon toisinaan tätä Jeesus-uskoa ainutlaatuisesti henkivakuutukseksi. Tämä käsite syntyi eräässä asiakastapaamisessani. Autoni takaluukkuun on liimattu kalasymboli. Kun menin tapaamaan asiakastani, hän huomasi kalakuvan ja kommentoi sitä: "Tiedän, mitä nuo kalakuvat tarkoittavat autoissa, mutta et kai sinä usko

tuollaisiin tarinoihin." Sanoin uskovani, ja kerroin tämän uskon olevan paras tietämäni henkivakuutus. Tässä vakuutuksessa kuolemantapauksessa korvaus maksetaan vainajalle ja muut jäävät nuolemaan näppejään. Näin kerroin hänelle, ja sitten siirryimme varsinaiseen käyntini aiheeseen.

Muutaman viikon päästä tapasin tämän miehen sattumalta Lahdessa erään kaupan au-

lassa. Minut nähdessään hän hihkaisi jo pitkästä matkasta: "Hei Pullinen! Muistatko, mitä puhuimme, kun kävit meillä?" Sanoin muistavani sen alkukeskustelun kalan kuvasta. Hän sanoi tehneensä saman henkivakuutuksen, sen missä korvaus maksetaan vainajalle, ja muut jäävät nuolemaan näppejään. Nyt hän on minulle veli Herrassa.

Todellinen sankari

Kuusivuotiaan pojan eteen asetettiin kuusikymmentä vuotta sitten sellaiset ennalta valmistetut askelmerkit, jotka ovat kantaneet tähän asti. On vain yksi, joka voi saada tämän aikaan. Hän on tämän tarinan sankari, Jeesus Kristus.

Onko sinun henkivakuutuksesi kunnossa? Se, joka on allekirjoitettu Jeesuksen sovintoverillä?

Vielä siitä vanhuudesta. Olen määritellyt tarinan alun pikkutyölle — joka on ehtinyt jo keski-ikänsä kynnykselle — uudestaan vanhuuden määritelmän: ihminen on vanha silloin, kun hänet kysytään syntymäpäivänä pitkän iän salaisuutta.

Tuomo Pullinen
Lahti

Honda Transalp on osoittautunut mainioksi motitoimipyöräksi.

HIETALAHTI JA POJAT OY

TOIMITTAA BETONISTA

- TEOLLISUUSHALLIT
- MAATALOUSELEMENTIT
- VÄESTÖNSUOJAELEMENTIT
- BROILERHALLIT
- ASUINRAKENNUKSET

Hietalahdentie 46, 69510 HALSUA

puh 06 860 5000 keskus
fax 06 860 5070
hp@halsua.fi
myynti@halsua.fi
www.hietalahtijapojat.fi

HONDA YAMAHA
Ride your heart.

Varaosat ja lisävarusteet
Huoltopalvelut
Ajovarusteet

Lähes
kaikkiin
merkkeihin!

tarvikekeskusoy.fi

Motoristin
unelmakauppa!

TARVIKEKESKUS OY

Ranua | Rovaniemi | Oulu | Kokkola | 0207 437 000 | tarvikekeskusoy.fi
Mestarintie 4, 67600 Kokkola, avoinna ark. 9-17, la 10-14

28 VUODEN KOKEMUKSELLA

Pyydä tarjous!

**ÄLÄ KÄRSI KUUMUUDESTA -
varaudu helteisiin jo nyt!**

Meiltä ilmalämpöpumput, ilma-vesilämpöpumput, poisto-
ilma- ja maalämpöpumput - myynti, asennus ja huolto!

**KYLMÄ- JA KUUMAHUOLTO MATIKKA
KODINKONEHUOLTO**

Myllyvainiontie 33, Lempäälä
vmatikka@kolumbus.fi, www.vmatikka.fi
Puh. 03 375 2484, 0400 628 870

LÄHIENERGIAA

Haastattelu - Mikä on Gospel Riders?

Haastattelussa Mika Saarinen

Hei, motoristi! Sinulla on nahkaliivi, jossa on kerhon tunnukset. Kuka olet?

Nimeni on Mika Saarinen, ja liivin tunnukset viittaavat Gospel Riders -moottoripyöräkerhoon. Olemme suomalainen yhteiskristillinen moottoripyöräkerho, jolla on noin 20 alueosastoa eri puolilla Suomea.

Teettekö Gospel Riders -kerhon porukalla reissuja kauemminkin?

Kyllä vain. Meille ovat tyypillisiä sekä lyhyet että pidemmät reissut niin kotimaassa kuin ulkomailla. Lisäksi järjestämme muun muassa koulutusta oppiaksemme moottoripyörän hallintaa sekä vastuullisuutta ja ajotaitoa liikenteessä. Moottoripyöräily mukavassa seurassa on rento harrastus,

mutta oppimisen ja taitojensa kehittämisen kautta siinä on myös mahdollista haastaa itseään sopivasti, lähtötasosta riippumatta.

Viittaako nimesi oleva "Gospel" gospelmusiikkiin, ja miksi pidätte ulkoilmatilaisuuksia toreilla ja muualla?

Gospel tarkoittaa ilosanomaa, jota pyörillämme kuljetamme. Gospelmusiikissa on kyse samasta sanomasta, joten sellainen musiikki toki sopii hyvin tilaisuuksiimme. Kerromme siitä, mikä meidän elämässämme on ollut tärkeää ja merkittävää ja muuttanut monen meidän elämää.

Olette ilmeisesti aktiivisia ja rohkeita tarjoamaan ilosanomaa tuntemattomille ihmisille. Miten muut motoristit ottavat teidät vastaan?

Kun tien päällä kohtaamme muita motoristeja, moottoripyöräilyn kautta on jonkinlainen yhdysside jo olemassa, ja voimme vapaasti jutella monenlaisistakin asioista, pyöristä ja muusta. Aika harvoin kohtaamme sen kummempia ennakkoluuloja. Monelle meistä on ihan luontevaa puhua myös uskonasioista, jos keskustelu siihen suuntaan kulkee. Normaalia elämää.

Olemme myös painattaneet motoristeille lahjoitettavaksi Motoristiraamatun. Siinä on moottoripyöräilijöiden kansion välissä Uusi testamentti

ja Psalmit sekä motoristien kertomuksia, mitä Jeesus on tehnyt heidän elämässään. Motoristiraamattu on ollut motoristien keskuudessa varsin suosittu kirja.

Sanat "kristillinen" ja "moottoripyöräkerho" eivät ole ensimmäisenä monen mielessä oleva yhdistelmä. Miten te eroatte muista moottoripyöräkerhoista?

Oikeastaan meillä on aika paljon yhteistä muiden moottoripyöräkerhojen kanssa, nimittäin rakkaus moottoripyöriin, tiehen, teillä olemiseen, ulkoiluun ja niihin kaikkiin aistinautintoihin, joita siellä tulee, tuoksut ja tuuli. Sitten meillä on tämä oma juttumme, että olemme uskovia motoristeja. Ja kun elämässämme on kaksi tällaista iloaista ja mahtavaa asiaa, niin tässä kerhossa ne yhdistyvät. On tosi luontevaa meille olla sekä kristittyjä että motoristeja, ja molempia täysillä.

Edustatteko te luterilaisuutta, heluntailaisuutta tai jotain muuta suuntausta?

Kuten meitä on kerhossa erilaisia pyöriä, pyörätyyppejä ja -merkkejä, niin meitä gospelridereita on myös eri kirkkokunnista. Meille on tärkeää, että me, eri kirkkokunnista tulevat kristityt, saamme elää yhdessä tätä elämää, ilman kirkkokuntarajoja. Mikä meitä yhdistää, keskitymme siihen ja iloit-

semme siitä. Teemme käytännön tason yhteistyötä kaikkien kristillisten paikallisseurakuntien kanssa.

Mitä kerhonne merkitsee jäsenilleen?

Kerhossamme on paljon jäseniä, joten meillä on hyvin erilaisia persoonia, luonteenlaatuja, tarpeita ja odotuksia. Joillekin Gospel Riders on ensisijaisesti harrastuskerho. Toiset taas näkevät kerhon hyvänä tapana päästä jakamaan evankeliumia. Monelle kerho on paikka levähtää hyvän harrastuksen parissa sekä rakentua ja virvoitua uskovien yhteydestä. Useimmille Gospel Riders taitaa olla kaikkea tätä, painotukset vain vaihtelevat. Yhteistä meille on se, että seuraamme samaa Herraa, Jeesusta Kristusta, elämme Kristus-elämää ja teemme sitä moottoripyöräillen.

Gospel Riders -kerhossa ilmeisesti toteutuu kristillisen uskon ja moottoripyöräilyn yhdistelmä, mutta onko kerhossa jotain muuta erityistä?

Tekemämme tutkimuksen mukaan jäsenistöllemme erityisen tärkeä syy kuulua kerhoon on hyvä porukka! Olen täysin samaa mieltä, ja minusta on ihmeellistä, että saan olla osa tätä yhteyttä. Ja vaikka ystävyys kerhossa on niin läheistä, niin uudetkin otetaan mielestäni hyvin mukaan. On tämä tosi huippujengiä!

ISSN 1235-3477

Gospel Riders -alueosastot yhtystiedot

Puheenjohtaja

Mika Saarinen, 040 502 2004
mika.saarinen@gospelriders.fi
puheenjohtaja@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Ari "Arkka" Lehtinen,
040 556 5846
ari.lehtinen@gospelriders.fi
vice.president@gospelriders.fi

Jäsensihteeri

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240
jasensihteeri@gospelriders.fi

Talousvastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen, 050 524 2462
pertti.kiukainen@gospelriders.fi
talous@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
media@gospelriders.fi

Kerholehden päätoimittaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com

Tässä on tie -lehden päätoimittaja

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000
ptjuntumaa@gmail.com

Kerhotavarakauppa

Timo Sund
materiaali@gospelriders.fi

Ajokoulutusvastaava

VT Ajokoulutusvastaava
Mika Tenetz, 0400 805 310
ajokoulutus@gospelriders.fi
mika.tenetz@gospelriders.fi

ALUEOSASTOT

(Lisää yhteystietoja:
www.gospelriders.fi)

Botnia

Timo Qvist, 044 323 0911
timo.qvist@gospelriders.fi
botnia@gospelriders.fi
Pietarsaaren seutu:
Jens Sjölin, 050 505 3502
jens.sjolind@multi.fi

Espoo

Tapio Kyllönen, 0400 262 016
tapio.kyllonen@gospelriders.fi
espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Timo Nikko, 040 588 9534
vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Toivo Yrjölä, 050 500 3507
toivo.yrjola@kolumbus.fi
helsinki@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Arto Hasari, 044 213 1715
hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Tiina ja Kari Seitoja, 050 352 4805
shtiina@gmail.com
parikkala@gospelriders.fi

Jyväskylä

Heikki Taipale, 050 517 7036
heikki.taipale@gospelriders.fi
jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
kaakko@gospelriders.fi

Kainuu

Pentti "Hirachan" Heikinen,
050 585 2852
pentti.heikkinen@gospelriders.fi
kainuu@gospelriders.fi

Keski-Uusimaa

Anu Endén, 050 566 4974
hyvinkaa@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000
ptjuntumaa@gmail.com
lahti@gospelriders.fi

Lapland (Lappi)

Ari "Arppa" Savuoja, 0400 946 432
lappi@gospelriders.fi

Lännentie (Lohja)

Jari Kuparinen, 0443020010
jari.kuparinen@gmail.com
lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857
mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Ari "Arppa" Savuoja, 0400 946 432
oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Timo Sund, 044 092 8192
pohjois.karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Markus Weckström, 050 345 7602
markusweckstrom@gmail.com
raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Minna Järvinen, 0400 719 536
minna.jarvinen@gospelriders.fi
satakunta@gospelriders.fi
Ismo Peltola, 040 5504627
ismo.peltola@gospelriders.fi

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615
pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240
pekka.vesamaki@gospelriders.fi
tampere@gospelriders.fi

Turku

Hannu Nurmi, 040 537 5270
hannu.nurmi@gospelriders.fi
turku@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284
viitasaari@gospelriders.fi

Gospel Riders Estonia

Guldar Järve, +372 5668 6312

Gospel Riders Espanja

Juan García Martínez
info@yosamotor.com
suomen- ja englanninkieliset
yhteydenotot
Susanna Luomavuori
+34 647 654 462
famoso36@hotmail.com